

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého, Ph.D. v právní věci žalobce: **R. S.**, zastoupený JUDr. Petrem Novotným, advokátem se sídlem Archangelská 1568/1, Praha 10, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky**, sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 1. 2019, č. j. OAM-812/ZA-ZA11-VL11-2018, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 30. 4. 2019, č. j. 78 Az 3/2019 – 28,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Včas podanou kasační stížností napadl žalobce v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“), jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 1. 2019, č. j. OAM-812/ZA-ZA11-VL11-2018. Tímto rozhodnutím byla žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany shledána nepřipustnou podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo zastaveno dle § 25 písm. i) téhož zákona.

[2] Při posuzování věci vycházel krajský soud z následujícího skutkového stavu. Dne 3. 6. 2016 podal žalobce první žádost o udělení mezinárodní ochrany odůvodněnou obavami z povolání k výkonu vojenské služby na Ukrajině. V ní mimo jiné uvedl, že se narodil na Ukrajině a posledním místem jeho pobytu byla vesnice X v provincii Rivenská oblast. Žalobce je pravoslavného křesťanského vyznání, bez politického přesvědčení, ukrajinské národnosti. Na Ukrajině žijí jeho dvě děti a manželka. Do České republiky přicestoval v roce 2007 na české vízum. Žalobcova první žádost o udělení mezinárodní ochrany byla správními orgány zamítnuta jako zjevně nedůvodná. Zamítavé rozhodnutí správního orgánu napadl žalobce žalobou, která byla rozsudkem krajského soudu ze dne 21. 8. 2017, č. j. 78 Az 36/2016 – 29, zamítnuta jako nedůvodná s ohledem na skutečnost,

že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu až poté, kdy pobýval na území České republiky nelegálně, neboť mu skončila platnost předchozího povolení k pobytu. Dne 20. 9. 2018 podal žalobce v pořadí druhou žádost o udělení azylu, v níž uvedl stejné informace jako v žádosti původní, nově však konstatoval, že s manželkou, žijící na Ukrajině, je v rozvodovém řízení. Na Ukrajině se nemá kam vrátit, v České republice má přítelkyni, občanku České republiky, s níž žije téměř dva roky ve společné domácnosti.

[3] Po zhodnocení výše uvedených skutečností dospěl krajský soud k závěru, že žalovaný se náležitě zabýval porovnáním azylových námitek žalobce, a že žalobcem nově uvedené důvody v opakované žádosti nelze považovat za azylově relevantní skutečnosti ve smyslu „podstatné změny“ poměrů. Soud rovněž neshledal, že by žalobce byl v průběhu správního řízení jakkoliv zkrácen na svých právech a také měl za to, že skutkový stav byl dostatečně zjištěn a odpovídá okolnostem daného případu. Rozhodnutí žalovaného proto soud vyhodnotil jako zákonné.

[4] Kasační stížnost podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) formálně z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Konkrétně namítal, že se krajský soud řádně nevypořádal se všemi prezentovanými důvody podané žádosti o mezinárodní ochranu. Stěžovatel je přitom přesvědčen, že pokud by krajský soud veškeré jím tvrzené skutečnosti ověřil, musel by dojít k závěru, že je naplněn přinejmenším důvod pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, a to z důvodu vážného ohrožení života či lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci vnitřního ozbrojeného konfliktu v jeho domovské zemi. Podle názoru stěžovatele také krajský soud dostatečným a řádným způsobem nevyvrátil jeho argumentaci uplatněnou „v rámci podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany i v navazujícím řízení“. Stěžovatel také navrhl, aby Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek.

[5] S ohledem na výše uvedené stěžovatel navrhl, aby byl napadený rozsudek zrušen a věc byla vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení.

[6] Podle žalovaného je na místě kasační stížnost odmítnout pro nepřijatelnost, neboť projednáváná věc nepřináší žádnou novou právní otázku, kterou Nejvyšší správní soud dosud neřešil, potřebu se od takového řešení odchýlit, anebo kterou řešily různé senáty zdejšího soudu odlišně. Žalovaný je také toho názoru, že krajský soud postup správního orgánu řádně přezkoumal a s jeho rozhodnutím se plně ztotožňuje. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou, případně zamítl jako nedůvodnou.

[7] Dříve, než mohl Nejvyšší správní soud posoudit námitky uplatněné v kasační stížnosti, musel posoudit otázku její přijatelnosti. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. totiž platí, že „[j]estliže kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.“

[8] Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, je přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud

těž nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.

[9] V projednávané věci Nejvyšší správní soud nenalezl žádnou otázku, k níž by považoval za nutné se vyjádřit v zájmu sjednocování judikatury, stěžovatel ostatně takovou ani sám nedefinoval. Jím tvrzená pochybení krajského soudu by pak jako důvod přijatelnosti mohla obstát jen v krajních případech, pokud by v průběhu řízení o žalobě došlo k hrubým vadám, které by svojí povahou byly proti samotným základním zásadám přezkumného soudního řízení, případně pokud by rozhodnutí soudu vykazovalo tak extrémně závažné nedostatky, že by bylo v rozporu s právem na spravedlivý proces nechat je bez povšimnutí.

[10] Takové vady však Nejvyšší správní soud v napadeném rozsudku ani v průběhu řízení, které předcházelo jeho vydání, neshledal. Krajský soud se řádně vypořádal se všemi námitkami uplatněnými v žalobě. Jeho úvahy jsou jasné a srozumitelné, závěr o zákonnosti rozhodnutí žalovaného je řádně odůvodněn. Podmínky přijatelnosti kasační stížnosti tak v projednávané věci nejsou splněny.

[11] S ohledem na výše uvedené proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 104a odst. 1 s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl.

[12] Nejvyšší správní soud nerozhodoval samostatně o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, protože o tomto mimořádném opravném prostředku bylo rozhodnuto bez zbytečného prodlení po nezbytném poučení účastníků řízení a učinění dalších úkonů nutných pro rozhodnutí ve věci.

[13] Kasační stížnost byla odmítnuta, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 31. července 2019

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu